

Cesta na Ostrvu.

Je čas vianoc a po dňoch plných vianočného maškrtenia a ničnerobenia nás neposedných začínajú tlačíť teplé domáce papučky a cítim, že aj tepláky. Chcelo by to poriadnu obuv a pár správnych ľudí. Po krátkom telefonáte je plán ukutý, stačí sa pobaliť a vydržať do zajtra. Ani skoré ranné vstávanie a cestovanie za dobrodružstvom nás neodrádza. Vo vlaku si vychutnávame posledné minúty príjemného tepla. Vo Vyšných Hágoch sa naše minidružstvo (Betka a Janka) rozrastá o hlavného vodcu výpravy Peťa. Našu túru začíname na zastávke Popradské pleso a pokračujeme asfaltkou k horskému hotelu. Počasie je príjemné, viditeľnosť výborná a tak si môžeme vychutnávať krásu týčiacich sa vrcholov a pohľad na zasnežené štíty našich veľhor. Peťo ako správny odborník využíva každú, aj tu najmenšiu, prestávku a predstavuje nám jednotlivé vrcholy. Nezabúda ani na cenné rady o tom ako sa pohybovať po horách. Rady si berieme k srdcu a sme mu za ne vďačné. Asfaltka vinúca sa lesom nás privádza priamo k horskému hotelu a zamrznutému Popradskému plesu. Po krátkom osviežení vo forme teplého čaju a studenej kofoly začíname stúpať po červenej značke smerom do sedla pod Ostrvou. Chodník je zasnežený a zľadovateľ vďaka čomu si niektorí z nás vyskúšajú tanečné kreácie. Tie sú tak skvelé, že z nich skončí na zadku samotný tancujúci. Po chvíľke sa Peťo zastaví, zahlási, že je to na mačky a v hneď ich aj vyberá z vaku. Niekedy by sme chceli vedieť, čo všetko v tom vaku nosí. Nasleduje krotenie besných mačiek, čo nám trvá hodnú chvíľu, no zvládli sme ich. S mačkami na nohách je pohyb po snehu omnoho pohodlnejší, no hlavne bezpečnejší. Pomaly postupujeme a priebežne upravujeme neposlušné mačky. Cestou hľadáme v našej blízkosti kamzíkov, no zatiaľ je po nich len stopa jedného druhu. Ako nás Peťo poučil, veľka sviňa rohatá učí svoje malé ako zdobiť turistické chodníky biologickým materiálom. Isté je, že ak sa ten material nachádza tu, niekde tu isto bude aj jeho majiteľ, len trošku trepezlivosti. Ani sa nenazdáme, cieľ našej výpravy je na dohľad a hľa kto nás v celi víta, majiteľ bio materiálu. Po spoločnom vrcholovom fotografovaní sa púšťame do občerstvenia a opakujeme si názvy vrcholov v diaľke. Z Tupej k nám pomaly zostupuje štvorica nadšencov a v diaľke v žľabe na Vysoké sa päť malých chrobáčikov pokúša zdolať vrchol. Po zbalení, kontrole mačiek a posledných vrcholových záberoch sa vydávame na cestu späť po magistrále. Cestu nám spríjemňuje opäť koza rohatá, ktorá sa rozhodla, že nám ukáže ako sa po zasneženej ceste chodí profesionálne. Čas beží a slnko začína pomaly, no isto, zapadať. Zastavíme na malé občerstvenie a dávame dole mačky, ďalej to vraj pôjde aj bez nich. Komusi skrsla myšlienka odbočiť z magistrály a skrátiť si cestu vzhľadom na postupujúci čas. To sme ešte nevedeli, že touto skratkou si čas neskrátíme ani náhodou a navyše nás čaká pásma obrovských kameňov, kosodreviny a bzučiaceho potoka, miestami poriadne zľadovateľého. Navyše slnko uloží za horizont aj svoj posledný lúč a nám musia opäť postačiť lúče čeloviek. V tomto teréne a za týchto podmienok nám nie je všetko jedno, no humor nás neopúšťa. Šmýkalka po zľadovateľom potoku pod kosodrevinou s čelovkou na hlave našu náladu pozdvihne a my sa máme chuť opýtať, či sa nevrátíme kúsok vyššie a nedáme si to ešte raz. Po hodine a pol blúdenia nájdeme, čo sme hľadali a naše dobrodružstvo pomaly, ale isto končí. Zostupujeme do Vyšných Hágov, stihneme akurát Peťovi vrátiť výstroj, rýchlo sa rozlúčiť a utekať na električku. Cestou domov rozoberáme zážitky dňa a sme spokojné, že sme opäť ďalší deň strávili v prírode a zažili príjemné, no aj adrenalínové pocity, ktoré v nás dlho zostanú.

Janka a Betka